շալի նախահարք» չարականին վերջին երեք տուները ջնջելու։

Նոյնիսկ կաթոլիկ աղբիւրները կը հաւաստեն թէ «Մովսէս կաթուղիկոս Էջմիածնի յաւի Տեառն ՌՈՒԸ (1628) հանդերձ երկոտասանիւք եպիսկոպոսաց սնորազրեցեալ եւ կընքեալ զդաւանութիւն կաթողիկէի հաւատոյ առաքեաց առ Փապն Ուրբանոս Ը.», սակայն պատճէնը յայտնի չէ դաղափար մը կազմելու համար։

Հաւանական է ենթադրել թէ միշտ Լեհաստանի հայոց խնդրոյն համար բարեյաջող լուծման մը ակնկալութեամբ Մովսէս բացատրութեանց չափազանցութիւններ ըրած ըլլայ։ Վասնզի Լեհահայերն ալ անոր դէմ բողոքած են։ Անոնք իրենց բողոքագիրին մէջ, որ Մովսէս կաթողիկոս Տաթեւացիի ուղղած են, կ'ըսեն թէ «ոչ նուազ ժիտական վերաբերում առաջ բերաւ դիպի միութիւնը նուիրակի մէջ՝ նաեւ քո . . . թուղթը՝ գրուած Արիստակես եւ Խաչատուր վարդապետներուն հետ միասին Հռոմի պապին՝ Ուրբանոս Ը.ին, որով քո արբազնութիւնը կը հաստատեր եւ կ'ընդունի որ Հռոմի աթոռը իր գլխաւորն է» (տես. Հայրենիք ամսաթերթ Է. տարի. թ. 12)։

Գրիգոր Կեսարացի, որ աննեռող էր և ախոյեան Հայ Եկեղեցւոյ անկախութեան,